

**PÁN JEŽÍŠ
V EPIŠTOLE ŽIDŮM**

**4 ÚVAHY BR. BILLETERA
KVĚTEN 2009**

I. Židům 1,1–3; 2,11–16

Chtěl bych mluvit o Pánu Ježíši. Rád to dělám, protože vím, že všichni máte rádi Pána Ježíše, vlastníte Ho jako osobního Spasitele. Když se Jím budeme zaměstnávat, uvidíme, že On se zaměstnává námi. Nemůžeme o Něm smýšlet dost vysoce. On je obdivuhodná Osoba. On stojí před námi jako apoštol a kněz našeho vyznání.

Patriarcha Jákob musel odejít z domu rodičů, usíná na kameni – on, mladý muž z bohatého domu. Tehdy měl sen. Třikrát je tam řečeno: hle (= aj).

1) hle, žebřík stál na zemi, jehož vrch dosahal nebe.

2) Aj, andělé vystupovali a sestupovali po něm.

3) Hle, nad žebříkem stál Pán.

Když Pán Ježíš mluvil s Natanaelem, odvolával se na ten žebřík. Jákob vidí Pána nahoře. A v Janu 1 je Pán dole, pod žebříkem. Andělé ukazují 2 velké pohyby Boha. Pán Ježíš sestoupil na zem a jako nejvyšší kněz vystoupil do nebe. To je Ep. Židům 1. a 2. kapitola. I člověk už vystoupil do nebe. Židé uvěřili v Pána Ježíše. My většinou nejsme z izraelského lidu, ale z pohanů. Ale i my jsme uvěřili v Pána Ježíše. Když chceme rozumět Ep. Židům, musíme dobře znát Starý zákon. Velká část veršů v Ep. Žid. jsou citáty ze Starého zákona. Starý zákon je předobraz toho, co vlastníme v Kristu. Je tu velký rozdíl mezi věřícími Starého zákona a věřícími doby milosti. To je nám v této Epištole ukázáno. Boží slovo nám ukazuje Pána Ježíše. On je Bůh a člověk v jedné osobě. Někdy nám Bible ukazuje Jeho Božskou, jindy Jeho lidskou stránku. Obojí je úžasné. Božská stránka: Bůh v Osobě Pána Ježíše přišel na zem a vystupuje do nebe (= 1. kapitola). 2. kapitola – že On se stal člověkem a pak nově vystoupil do nebe. Častokrát a rozličnými způsoby mluvil Bůh lidem (v celém Starém zákoně). Mluvil rozličným způsobem. Používal různé nástroje: např. proroka Izaiáše, klasika mezi proroky, Jeremiáše, státníka Daniele, Amose, který byl pastýř..., na konci dnů Starého zákona mluvil v Osobě Svého Syna. Jaká Boží řeč, když Boží Syn se stal člověkem. Je to velká milost, když Bůh mluví k lidem. Jednou Bůh mlčel 400 let – od Malachiáše do Nového zákona. To je vážné, když Bůh mlčí. Když pak přišel anděl Gabriel k Zachariášovi, byl Zachariáš zděšen, když Bůh po 400 letech mlčení mluvil. Byl bych rád, kdybyste mluvili po těchto hodi-

nách výše o Pánu Ježíši. Jednou jsme měli takovéto téma – o Pánu Ježíši – na konferenci ve Švýcarsku. Byl tam pozván jeden muž. Po konferenci řekl: „Bylo to pěkné, ale trochu jednostranné. Celé 3 dny se mluvilo jen o Pánu Ježíši.“ Nevěděl, co říká. Může být něco lepšího, než mluvit o Pánu Ježíši? Bůh nestvořil stvoření přednostně kvůli lidem, ale aby je Jeho Syn mohl zdědit. Bůh skrze Něho stvořil světy. To je Jeho druhá sláva. Bůh – Syn stvořil nezměrný vesmír, On, tvůj Spasitel. Stvořil svět andělů, svět hvězd, celý vesmír. On je vyzářením Jeho slávy. Je otiskem Boží bytosti. Jako vyzáření Boží slávy je ukázán jako Stvořitel – vyzařuje vševědoucnost a všudypřítomnost Boží. On je světlo a láska. V Řím. 1,20 – V Něm jsou ukázány Jeho věčná moc a božství. Ale v Koloss. 2,9 čteme, že v Něm přebývá celá plnost božství. V německém i francouzském překladu jsou pro božství 2 různá slova. V tom verši z Řím. je použito slovo božskost, v Koloss. božství, v tom je Jeho podstata. On nese všechno slovem moci Své. Je to Božská sláva Syna. Bůh – Syn jako Stvořitel mne nese. Kdyby někdy jen na 1 sekundu vztáhl Svou ruku, vesmír by se potopil do zmatku.

Další Jeho sláva je, že On způsobil skrze sebe samého očištění našich hříchů. Ale nejde o nás, ale o Jeho slávu jako Vykupitele. Dílo vykoupení mohl Pán Ježíš vykonat jen proto, že byl Bůh. V tomto díle způsobil očištění hříchů.

Další jeho slávou je, že vystoupil do nebe, posadil se na pravici majestátu na výsostech. Bůh Mu řekl: Posad' se po mé pravici. (To nám pisatel ukáže ještě čtyřikrát.) Zde nám je ukázáno Jeho božství, proto se posadí sám.

V 2. kapitole vidíme Jeho lidskou stránku.

1) Vstal a odešel do nebe.

2) Od 14. verše – sestoupil dolů – až do smrti. Po Jákobově žebříku andělé nejdřív vystupovali, pak sestupovali. V Písmě často nalézáme situace, že Pán Ježíš vystoupil a sestoupil. To jsou Jeho dvě velké stránky jako člověka. Vystoupení má co činit s Jeho slávou, sestoupení s Jeho utrpením. Často je obojí blízko u sebe. Např. v Izaiáši 53 nejdřív sestoupil a pak vystoupil. Ve Zjevení 5 vystoupil vzhůru, stojí uprostřed trůnu a zároveň je ukázán jako Beránek zabitý.

Vzkříšení a vystoupení Pána Ježíše do nebe – On vstal z mrtvých a vešel do nebe. To učinil tělesně, když vešel do nebe. Mluví jako člověk a mluví ke

Svému Otci. Téma Jeho mluvení k Otci jsou ti Jeho = my, kteří věříme. Já posvěcuji sebe samého za ně (= odchází do nebe), aby i oni posvěceni byli. Je to pro nás velmi důležité, že On odešel do nebe. Ten, který posvěcuje, a ti, kteří posvěceni bývají, jsou jednoho druhu. Tam poprvé nazývá věřící bratřími. Jsme nejen posvěceni, ale i z téže rodiny. Nestydí se nás nazývat Svými bratřími. My Jej nikdy nenazýváme bratrem. S radostí Jej nazýváme svým Pánem. Ale On nás nazývá bratřími a tím nás jakoby vyzdvihuje. Těmi, které posvěcuje, se zabývá z nebe. Činí 4 věci:

1) oznamuje nám jméno Boží, není zde napsáno, jaké to je jméno, zda jméno Otce? Ale On říká: Vstupuji k Otci Svému a Otci vašemu. Je třeba Bibli číst přesně. Každé slovo je čisté, je na svém místě. Zjevil nám obdivuhodného Boha jako Otce.

2) Když jsme se obrátili, modlili jsme se k Pánu Ježíši. Dítě prosí otce, když něco potřebuje. Mnoho jsem prožil se svými dětmi. Když děti něco potřebují, jdou k otci. Každý otec zná útoky na svou peněženku.

Jde-li o dílo Páně, prosíme Pána žně, aby vyslal dělníky na Svou žeň. Ale když něco potřebujeme, modlíme se k Otci. Každá upřímná modlitba přijde do nebe, i když někdy zaměníme oslovení. Když se mi narodilo některé dítě, modlil jsem se, aby se stalo velebitelům nebo velebitelkou.

3) Budu v Něm doufat – Pán Ježíš ví, že v životě to není vždy lehké – není to cukrátko nebo vycházka, často je to spojeno s obtížemi. Pán se snaží, abychom vždy měli zaměřenou svou důvěru k Němu. Obracíme svou důvěru k Tomu, který skrývá Svou tvář. Snad máme něco velmi těžkého, někdy přicházejí dvě, tři rány za sebou. Pán mlčí, nic se nemění. Ale tu se Pán z nebe snaží, abychom přece neztratili svou důvěru v Něho. Když nás Pán k sobě vezme, vstoupí s námi do nebe. Ale to zde není míněno.

4) V Iz. 8 Izaiáš a jeho děti jsou postaveni, aby byli svědectvím. To je čtvrtá velká věc. Smíme se těšit z Otce, klanět se, ve všech situacích důvěřovat Bohu, zde na zemi jsme postaveni, abychom byli svědectvím. Šíříte kalendáře, je to část vašeho svědectví, ale své svědectví můžete vykonávat dobře, jen když vás Pán Ježíš vede ve všem.

Verš 14 b – 16: protože děti jsou účastny těla a krve, krev a tělo je naše postavení jako lidí. Je to náš stav. Tu On způsobem, který se k tomu blížil, na tom bral účast. On se nestal účastným, ale vzal účast nebo část – přišel

do našeho postavení – stal se člověkem, ale ne do našeho stavu – v Něm nebyl hřích, On byl čistý. Říkáme to s radostí. Myslíme, že někdo se narodí, aby mohl žít. Ale On se narodil, aby mohl zemřít. Krásný příklad je David a Goliáš. Když David šel proti Goliášovi, vzal si 5 kaménků, jedním uhořel Goliáše, ale zabíjí ho jeho vlastním mečem. Je to obraz, co Pán Ježíš učinil skutečně na Golgotě. Všichni, kteří jsou osvobozeni, žili ve strachu smrti. Jednou Petr řekl, že bude Pána provázet až do smrti. Pán řekl: Nemůžeš. Jen Pán mohl setkat se s mocí ďábla na Golgotě a porazit ho jeho vlastní zbraní, smrtí.

Možná, že ještě umřeme. Ale pro nás to není trest za hřích, ale prostředek v Boží ruce, abychom byli v Božím ráji, kde to je mnohem lepší. Andělé Boží nepotřebují záchranu a padlí andělé nemohou být spaseni. To znamená výrok „*nepřijal andělů, ale sám Abrahámovu přijal*“. Abrahámov charakter byl, že věřil Bohu a počteno mu to za spravedlnost. Vyznej Bohu své hříchy a věř v Pána Ježíše. Pak budeš člověkem, který má též charakter Abrahámov. Celou cestu k cíli se o nás stará, abychom nezoufali a abychom v srdci měli chválu Bohu – velebení. Srdce, které má lásku k Pánu, nás nese přes všechny věci.

II. Židům 2,9–10; 2,17–18; 4,14–16

Pán Ježíš byl učiněn dokonalým (kap. 2,17–18). On je činný ve věcech s Bohem, ve 4. kap. stojí před námi jako velký nejvyšší kněz, který pronikl nebese a z nebe nám přichází na pomoc. Ve světě, který se pro nás stal pouští (sám jsem nikdy nebyl na poušti, ale četl jsem popis pouště), jsou tam divoká zvířata, hadi, a je to tam nudné. Dnes je tam písek, zítra písek a pozitří také. Moje děti si vždy přály, aby život byl zajímavý. Musel jsem jim říkat, že život často není zajímavý a jde o to, v týchž okolnostech vytrvat.

Pavel nám píše z vězení, abychom to činili s radostí. Mnozí zde nemají své cesty zcela jednoduché. Ale Pán Ježíš z nebe se tebou zaměstnává, abys Mu nějak nevyklouzl, abys vytrval a abys to činil s radostí.

„*Vidíme ale Ježíše...*“ – to je podíl každého věřícího. Jsme za to dost vděční, že Je smíme vidět očima srdce? Už asi 2 roky žijeme v bytě v nájemním

domě, všichni naši spolubydlící jsou, žel, ještě nevěřící. Jsou ale velmi přátelští, ochotní pomáhat, někdy žasneme, jak dokáží být přívětiví. Jedno ale nemohou: vidět Pána Ježíše. Na horu proměnění vzal Pán Ježíš Svě 3 učedníky. Na té hoře jsme vlastně pořád. Vidíme Pána Ježíše v zářivém světle. Ale bdíme tam nebo spíme jako ti tři učedníci? Vidím, že zde nikdo nespí. Není to pěkné pro řečníka, když někdo usne. Ale není to zas tak špatné. Ale je horší, když někdo spí duchovně. Na takového volá Pán: Probud' se ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvíť se tobě Kristus. Kvůli utrpení smrti – andělé nemohou umřít. Proto se Pán Ježíš nestal andělem, ale člověkem, aby mohl umřít. Je slávou a ctí korunován. Náš Pán Ježíš je v nebi a vyzařuje slávu a dostává se Mu cti. Ten, který je nahoře oslaven, který z Boží milosti za všechny okusil smrti. Co se stalo na kříži na Golgotě, je představení celé míry Boží milosti. Milosrdný a milostivý je Bůh, na kříži byla postavena do světla celá míra Boží milosti. To zahrnuje vše, co si můžeme představit – je tam zahrnuto i stvoření: neboť veškeré stvoření vzdychá. Včera jsme viděli, že Pán Ježíš je Stvořitelem vesmíru. Vidíme vzácné slávy. Na jaře jsme my rolníci zasévali pole. Když bylo tak teplo jako teď a přišel déšť, tu začalo osení rašit. Často jsem stál na kraji pole a díval se na ty desetitisícinásobné divy Boží. Když jsem studoval na zemědělské škole, vykládal nám profesor (nebyl to věřící člověk), jak semena klíčí. Při klíčení je nutné teplo, voda, pak dojde k „zapálení“. Tu řekl, že neví, jak dojde k zapálení, a semínko pak začne klíčit. My to můžeme vysvětlit. Při zapálení se dotkne Boží prst každého semínka a to začne klíčit. Když jsem tak stával na okraji pole a díval se na ty Boží divy, sundal jsem klobouk a velebil Boha. Přišel jsem za 3 týdny a plevel byl větší než ty rostlinky. To mluví o zlořečenství pádu do hříchu. Ale přišel Pán Ježíš. Nabídka spasení platí i dnes každému člověku. Ale musí být osobně vírou přijata. Pán Ježíš osobně okusil smrt, to nám ukazuje celou hořkost smrti. S uctivostí říkáme, že Pán Ježíš v třech hodinách tmy okusil, co je druhá smrt, když Bůh od Něho odvrátil Svou tvář. S úzkostí zvolal a pak zemřel – v zenitu života, ve věku 33 let. Je rozdíl, když člověk umírá v zralém věku nebo na vrcholu své síly. „*Neber mne v prostředku dnů mých,*“ nařiká jednou Pán. To Pán zakusil jednou na kříži.

Byl skrze utrpení učiněn dokonalým. Není to lehké vysvětlit, nejedná se o utrpení ke smíření, ale o utrpení, která vytrpěl jako člověk v celém životě a ve smrti. To znamená, že skrze zkušenost se naučil, co jsou to pokušení.

Jako člověk prošel těmi pokušeními a naučil se zkušenosti. Příklad: jeden bratr z Německa chtěl žít ve Švýcarsku. Varoval jsem ho, že Švýcaři jsou jiní než Němci, že mají těžkou mentalitu. On se tam však přesto se svou rodinou nastěhoval. Tři roky tam žili, pak se stěhovali zpátky do Německa. Bratr Billeter mu pověděl: „Vždyť jsem ti to předem říkal.“ On: „Ale zkušenost je něco jiného než to, co slyším předem.“

Ještě žádný syn – věřící jsou synové – není ve slávě. Pán Ježíš je nyní vede těžkostmi života k cíli. On nás tam dovede, ačkoli je to budoucí, cíle dosáhneme. Je to jisté. On je Původce našeho spasení. Dosáhl cíle a dovede i nás k cíli. Ve všech věcech musel být připodobněn bratřím. Nyní se jedná o věci s Bohem, totiž o Boha a Jeho nároky. Bůh byl zneuctěn našimi hříchy. Bůh žádal smíření, my jsme je nemohli přinést. Tu přišel Pán Ježíš. Odňal všechno naše zneuctění kvůli hříchu. Když některý muž křičí na manželku, pak se zamyslí a vidí, že jí učinil křivdu. Omluví se jí – aspoň doufám – a chce to uvést zase do pořádku. Ale uvědomme si, že jsme se toho dopustili vůči Bohu a Boha jsme tím zneuctili. Když se David dopustil cizoložství a vraždy, říká v 51. Žalmu: *„Tobě, tobě samému, zhřešil jsem.“* Poznal, jak hroznou nečest způsobil Bohu. Když satan pokoušel Pána na poušti, byla to pokušení zvnějšku. Když Pán kolem Sebe viděl celou bídu země: viděl nemocné, když stál u hrobu Lazara, plakal, protože dokonce i ti, kteří Jemu patřili, musejí ještě jít skrze utrpení a smrt. Tam trpěl. Měl-li před Sebou nemocné lidi, hluboce vzdychl. Nenechávalo Jej to chladným. I mě velmi dojíká, když navštěvuji věřící, kteří mají velmi těžké cesty. Pán to sám zakusil, proto může pomáhat trpícím. Možná si někdo myslí: „Má cesta je nejtěžší.“ Pak ti říkám: „Pán to měl těžší. On ti může pomoci.“

Nyní ke 4. kapitole, kde čteme o velikém nejvyšším knězi. Doufám, že cítíme, jak veliký je Pán Ježíš. Kdybychom se zeptali někoho z Izraele: „Kdo je pro tebe veliký?“, tu by asi odpověděl: „David, muž podle srdce Božího.“ – „Je někdo větší?“ – „Mojžíš, který vedl lid přes poušť do zaslíbené země.“ A na otázku, zda je někdo ještě větší, by asi odpověděl: „Abraham, je to náš otec.“ Jednou měl Abraham návštěvu. Jak velký byl Melchisedech, že patriarcha Abraham mu dal desátky. Bez odporu větší od menšího pozhánání bere. Melchisedech byl větší. Je připodobněn Synu Božímu. To nám píše, aby nám dal ponětí o velikosti Pána Ježíše.

Stánek v poušti je obrazem celého stvořeného vesmíru. Písek na nádvoří je

obrazem země. Oltář oběti zápalné čněl do prvního nebe. Oběť zápalná mluví o kříži. Svatyně je obraz druhého nebe. Svatyně svatých představuje třetí nebe, kde stojí Boží trůn. To je nejvyšší stvořené nebe. V Žalmech vidíme tento trůn jako trůn spravedlnosti, soudu (Ž. 89,15; 97,2). K tomuto trůnu pronikl Pán Ježíš a proměnil jej v trůn milosti. Ježíš je nám nyní ukázán ve dvou stránkách. Ježíš, Syn Boží – to je stránka Jeho Božství. Dvěma prvky nám pomáhá: porozuměním a mocí. Tak se Pán Ježíš námi zabývá v těžkých dnech. Nejdrív nám ukazuje soucit, pak Svou moc. Danielovi přátelé byli v peci ohnivé. Král nahlédl do ohně – s nimi tam byl čtvrtý – sám Bůh. V tom vidíme Jeho soucit. Pak byli z toho ohně vysvobozeni. Když vyšli, nebyli cítit kouřem. Při cestách vlakem jsem často musel sedět v kuřáckém vagónu. Když pro mě přijel na nádraží syn Thomas, hned jsem mu řekl: „Víš, že jsem nekuřák.“ Věděl jsem, že pach kouře se mne přidržel. Ale ti mládenci nebyli cítit kouřem. To učiní při nás Bůh, když nás vysvobodí z utrpení. Mám nemoc, té už na zemi nebudu zproštěn. Ale čekám na Jeho moc. V den vtržení budu zproštěn vši bíd.

Co jsou slabosti? Např. to, když někdo je mnohomluvný, jiný málomluvný, jeden bratr je pesimista. Říká, že pesimista je realista. Jsou rychlí a pomalí lidé. I v národní mentalitě jsou slabosti. Pán nám může pomoci. Jsme vyzváni, abychom přistoupili se smělostí. Smělost má co do činění s našimi ústy, abychom našli milost a došli milosrdenství, aby z naší slabosti nevzešel hřích. Řeč mnohá nebývá bez hříchu. Člověk rychlý k mluvení často zhřeší ústy. Ale i mlčenlivost může vést k hříchu. Ve Švýcarsku máme takové rčení: „Zatvrdil si hlavu. Už nic neříká.“ Jsou chvíle, kdy se něco musí říct. Pán se námi zabývá, aby z našich slabostí nevznikly hříchy. Abychom se přes těžkosti mohli klanět (viz další přednáška).

III. sobota večer: Židům 7,25–26; 10,19–22; 13,10–16

Pán Ježíš jako veliký nejvyšší kněz – to je velké téma Ep. Židům. Vykonal jako takový dvě služby:

1) zaměstnává se námi, abychom nezoufali v těžkostech života, ale abychom byli provedeni až k cíli. Tuto službu naplnil. V nebi už nebudeme potřebovat žádnou pomoc. Jeho služba je dokonaná. Proto prošel nebesy až

k Božímu trůnu.

2) Ta druhá služba je, abychom se mohli Bohu blížit jako velebitelé. Přechod od jedné k druhé službě vidíme v kapitole 7,25. Při 2. službě zůstává navěky, ta služba neskončí, až Pán pro nás přijde. Budeme velebitelé navěky. Tato služba neskončí nikdy. Nám se sluší takový nejvyšší kněz. Bůh je tak veliký, že jen Pán Ježíš se pro Něho sluší. Naše křesťanské postavení je tak vysoké, že i pro nás se sluší jen Pán Ježíš. Aron ze Starého zákona by se pro nás neslušel. Nikoli, takový nejvyšší kněz, svatý, nevinný a neposkvrněný se pro nás sluší. Celý rozsah tohoto výroku znamená, že jako vzkříšený odešel od hříšníků, stal se vyšší než nebesa. Existuje vyšší místo než třetí nebe (stvořené). Apoštolu Janovi byl dán úkol, aby nám to sdělil. Je to dům Otcův. Tam, kde Božství přebývá ve věčnosti. Pán Ježíš nevystoupil jen do třetího nebe, ale až do domu Otce. Velebení má co činit s Bohem. Otec hledá takové jako Svě velebitelé. Jako svatí kněží vstupujeme před svatého Boha, když mluvíme Jemu o Pánu Ježíši. Máme s Ním obecenství, když společně s Ním hledíme na Jeho Syna. To jsou dvě velké linie velebení.

Máme píseň o tom, že stojíme jako kněží před Bohem a ptáme se, co Mu máme přinést. Včera večer jsme zpívali píseň, která ukazuje druhou stránku: vstupujeme do obecenství s Otcem ohledně Jeho Syna: Ó, Otče, jeden jest před všemi. Jeho služba zůstává věčně, On jde nad třetí nebe – až do domu Otce. Nyní abychom něco konali svými ústy (máme plnou svobodu k Němu svobodně, směle mluvit) a svými nohama (přistoupit k Bohu). V Lukáši 9 je Pán Ježíš na hoře, kde je proměněn, pak se zjevuje Mojžíš a Eliáš, rozmlouvali s Ním. To mne vždy udivovalo: ne, že On s nimi rozmlouval, ale oni s Ním. Měli vysokou výsadu s Ním rozmlouvat. To máme i my. Vstupujeme do svatyně – to není tato místnost, ale samo nebe. Nohama jsme ještě na zemi, ale vstupujeme po nové a živé cestě. Musela tedy být i stará cesta. Stará cesta pro starý Izrael byla velmi úzká, mohla po ní jít jen jedna rodina – Aron a jeho synové. Nová cesta je široká v dobrém smyslu – mohou po ní jít všichni vykoupení, všichni bratři a sestry ve víře jsou kněží. Po té cestě smíme všichni přistupovat. V lidu izraelském mohli být lidé kněží a velekněží. Ve funkci byli velekněží, byli potomci Arona, byla to mrtvá cesta. Ale nyní je tu živá cesta – mohou po ní jít jen ti, kteří mají skutečně život z Boha – to je předpoklad. Pak vcházíme skrze oponu, tj. tělo Pána Ježíše. Skrze člověka Krista Ježíše, který zemřel a vstal z mrtvých,

skrze Něho smíme vstupovat do svatyně – s pravým srdcem, utvářeným křesťanskou pravdou. To je jistota spasení. To je absolutní předpoklad, abychom mohli přistupovat k Bohu. Boží nepřítel má dva úmysly:

1) zabránit lidem, aby neuvěřili v Pána Ježíše a

2) zabránit věřícím, aby nepřistupovali k Bohu jako velebitelé. Kolik věřících nemá jistotu spasení, přicházejí skutečně obrácení lidé ke stolcům s literaturou, ale nemají jistotu. Nejvyšším úmyslem nepřítele je zabránit věřícímu, aby nepřistupoval k Bohu jako velebitel. Služba evangelisty je důležitá, ale i ta skončí při příchodu Pána Ježíše. Tělo je umyté vodou. 2 skutečnosti ukazují, co vyteklo z boku Pána Ježíše. Došlo k poslednímu zlému skutku člověka, když Pán Ježíš naklonil hlavu a zemřel, voják probodl Jeho bok – tak se projevila poslední zloba člověka. A Boží odpověď: vyšla krev a voda. Jan byl u toho a o 50 let později o tom psal – v 5. kapitole. Krev a voda svědčí o výsledku díla Pána Ježíše. Nyní můžeme myslet na 3 skutečnosti:

1) krev Pána Ježíše mluví, že při nás Bůh vykonal dílo, pro nás před Bohem. Když jsem byl neobrácený, stály mé hříchy před Bohem. Bůh si žádal smíření. Přišel Spasitel a učinil smíření. Mé hříchy navždy zmizely zpřed očí Boha. Všechny, všechny mé hříchy, které jsem učinil a které mohu učinit, nezůstanu-li blízko Pána. Je to Boží dílo pro nás, při nás, před Bohem.

2) Při mně – má to co do činění s vodou. V den mého obrácení, kdy se při mně stalo nové narození, dostal jsem nový, věčný život.

3) Boží dílo se mnou – v den svého obrácení jsem byl postaven na novou půdu. Nyní stojím na půdě velebitelů. To jsou veliké pravdy. V Bibli jsou na mnoha místech. 1. Jana 1: *„Krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.“* Krev Pána Ježíše odjímá hříchy. Pak když Pán Ježíš umývá nohy učedníkům, Petr chce, aby bylo umyto celé jeho tělo. Pán mu odpovídá: *„Kdo jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl, nebo čist jest všcken.“* 11 učedníků bylo vykoupáno.

Stojíme na nové půdě a je důležité se toho vírou chopit, pak můžeme předstupovat před Boha jako velebitelé. V 13. kap. Ep. Židům čteme o oltáři. Je to cesta, jak se člověk může blížit k Bohu. Zde je bližení se k velebení. Člověk musí uznat,

1) že Bůh je svatý,

2) že on je hříšník,

3) vírou se smí zahalit do milosti z Golgoty a spočívat v díle Pána Ježíše a v pokoji se klanět.

Ve verších 10–16 máme podstatné body velebení: 10. v. – rozdělení, 11–13: oddělení, další verše: že jsme cizinci a poutníci, 15. v. – velebení, 16. v. – hmotné oběti. My křesťané se oddělujeme od těch, kdo slouží stánkům – tehdy to byli lidé, kteří měli vyznání, ale neměli život z Boha. V tom je tragika reformátorů. Velmi si jich cením, nasadili život pro ospravedlnění z víry, ale toto oddělení neprovedli. Nemůžeme se skutečně klanět Bohu, když se neoddělíme od lidí, kteří sice mají vyznání, ale ne život z Boha.

Předobraz zvířat, jejichž krev byla vnášena do svatyně a jejich těla byla pálena vně za stany. Vně – to je místo pohanění, opovržení. To se ukázalo v Kristu – trpěl venku za branou, byl na Něm vykonán soud za naše hříchy. Na Něm byla pohana, potupení. Máme jít vně za stany – musí to být místo soudu nad hříchem. Sami se máme posuzovat a odsuzovat. Dojde-li ve shromáždění k těžkým hříchům, musí to být odsouzeno podle Boha. Tam se nám dostane opovržení od nevěřících, jdeme-li mimo křesťanské organizace, dostane se nám pohanění a opovržení od mnoha lidí. Nepatříme už k této zemi. Nemáme zde místa zůstávajícího. Jsme poutníci, jdoucí k nebeskému cíli.

15. v. – skrze Něho obětujeme Bohu oběť chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho. Jsou to oběti chvály. Když zde zítra budeme shromážděni, budeme společně zpívat, bratři vyslovují modlitby, někteří čtou úryvky z Bible, to, co z našich srdcí vystupuje při zpěvu, modlitbě, čtení, je velebení. Nyní pozorujete, sestry, že při tom nejste stranou. I z vašich srdcí vystupuje velebení a já myslím, že ze srdcí sester vystupuje víc velebení než ze srdcí bratří. Kdo měl největší pochopení pro Pána Ježíše? Maria Magdaléna. Čtyřikrát běžela k hrobu, počtvrté se setkala s Pánem Ježíšem. Která osoba měla největší známost o Pánu? Maria z Betanie. Jsou to dvě ženy, které Boží slovo vyzvedá. Měla největší porozumění – učinila to správné ve správnou chvíli a správným způsobem.

Slovo vždycky v 15. v. dalo podnět k mnoha myšlenkám. Někteří myslí, že 24 hodin denně se máme klanět. Když v noci spíme nebo jsme v napětí v práci, nemůžeme se klanět. Ale pisatel chce, abychom se ve všech okol-

nostech, v každé situaci mohli klanět. Od maminky jsem mohl mnoho přijmout ohledně Osoby Pána Ježíše. Maminka náhle zemřela. Pak jsem šel do shromáždění. Byl jsem velmi smutný. Myslel jsem, že nebudu moci dnes otevřít ústa k velebení. A tu jsem se slyšel, jak zpívám. Veliký nejvyšší kněz se dotkl mého srdce, abych mohl velebit. Je to jména Boha – Otce nebo Pána Ježíše? V textu to nemůžeme stanovit. V Božím slově nalézáme obojí, klaníme se Bohu Otci a Pánu Ježíši. Obojí má stejnou hodnotu. Abychom ctili Syna, jako ctíme Otce. Obojí má stejnou cenu a Bohu je příjemné. Budeme se vědomě stavět pod vedení Ducha, On nás bude někdy vést víc k velebení Otce, jindy víc Syna. Ale nesmíme si z toho dělat liturgii a nesmíme dávat Duchu Svatému omezení. Je to velká milost, že se smíme ve vši prostotě scházet k lámání chleba.

IV. Neděle odpoledne: Židům 6,18–20; 12,1–2; 12,22–23

Ž Boží milosti jsme čtvrtou hodinu u Epištoly Židům.

1) V první hodině jsme uvažovali, jak Pán Ježíš sestoupil a opět vystoupil do nebe.

2) Z nebe se námi zabývá, abychom si nezoufali v těžkých okolnostech života.

3) Zabývá se námi, abychom mohli velebit.

4) Nyní budeme se zabývat tím, jak nás přivede k cíli. To je to nejlepší. Cíl je předmětem úvah.

V Žid. 12,1–2 vidíme Jeho radost, že On sám mohl přijít k cíli. Tento cíl, který nám zaslíbil, bude dosažen skrze 2 neproměnné věci. Nebyl nikdo větší, skrze koho by mohl přísahat. Na konci 17. verše 16. kapitoly zaručil Svě slovo přísahou, přičemž je nemožné, aby Bůh lhal. Proto máme silnou útěchu, chápeme se naděje, která leží před námi. Svými očima jsme cíl ještě nespatriili, ale vírou se ho chápeme.

Pán Ježíš vešel do nebe jako předchůdce, v nebi je zakotven a je naší pevnou kotvou. Všechny, kteří Mu náležejí, tam přivede. Všichni, kteří náležejí Pánu, jistě dosáhnou cíle. Příklad: velká loď byla přitažena do přístavu pomocí malé lodi, tzv. předchůdce.

Jsou některé zvláštní kapitoly v Bibli. Přísloví 8 je kapitola moudrosti, 1. Kor. 13 kapitola lásky, Židům 11 kapitola víry. Hrdinové víry v době Starého zákona cíle ještě nedosáhli, ale pevně se ho drželi. Všichni dosáhli svědectví skrze víru, ale nedošli zaslíbení. Bez nás neměli být učiněni dokonalí. S námi dosáhnou cíle. Nyní, když byl ukázán mrak svědků, musí tento mrak zmizet před Započínatelem a Dokonavatelem víry. Jsme vyzýváni, abychom s vytrvalostí běželi. Břemena jsou pozemské věci, které s sebou vlečeme. Bydleli jsme ve 250 let starém statku, pak se nám stal břemenem. Mám-li před sebou velký běh, vše, co mi překáží, je břemeno.

Kdybych chtěl běžet 100 metrů a někdo mně chtěl dát pytlík zlata, nechtěl bych ho. Bylo by to břemeno. To je naučení i pro starší věřící. Snadno obkličující nás hřích přichází zvenku. Kdybychom vytvořili nějakou organizaci a stanovili liturgii, byly by to provazy, které nás poutají. Náš běh není vycházkou. Je třeba energie, ale i ve společném běhu, jako je shromáždění.

Pro před Ním ležící radost strpěl kříž. Hleděl přes kříž k věčné radosti. Po dokonaném běhu zemském vejde do Boží přítomnosti. Nedbal hanby. To neznamená, že by ji necítil. Pohanění Její hluboce zranilo. I my dosáhneme cíle. Od rodičů jsme se naučili, že když jsme šli se starším, šli jsme po jeho levici. Nikde jsem nenašel, že bychom byli po Boží pravici. To místo náleží jen Pánu. Přistoupili jste k hoře Sionu – je to hora milosti. Ano, přišli jsme k hoře milosti. Nyní jdeme ze země k nebi. A k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému. Boží království začalo příchodem Pána Ježíše na zem. Bude trvat až do tisíciletého království. Boží království má 2 velké úseky:

1) v tajemné formě – od příchodu Pána Ježíše až do příchodu ve slávě nebes. Pán tohoto království je zavržen.

2) Tisícileté království je vlastní forma království. Má 2 úrovně: nebeskou a zemskou. Věřící z doby soužení, kteří budou ještě na zemi, vejdou do zemské části království. Hlavní město pozemské části bude Jeruzalém na zemi.

Hlavní město nebeské části je nebeský Jeruzalém. Budeme tam vidět miliardy andělů. Někteří lidé už viděli anděla, např. Zachariáš nebo Daniel. Jediný anděl zabil 175 000 lidí. Budeme vidět miliardy andělů, ty miliardy andělů jsou všeobecné shromáždění. Pak budeme vidět shromáždění prvorozených. Má nebeský charakter. Tam uvidíme své milé, které jsme měli

rádi. Tam uvidím svou milou matku. Patří k shromáždění prvorozených. Rád bych viděl i apoštola Pavla, je to muž, který se nejvíc blíží našemu Spasiteli. Budeme přivedeni k Bohu Soudci všech – to je Bůh jako poslední instance. Když nějaký člověk tam, kde bydlím, něco má proti mně, může mě přivést k okresnímu soudu. Budu-li odsouzen, mohu to vést až ke spolkovému soudu, který je v Lausanne, nebo až k evropskému soudu. Ale jednou dospěji k poslední instanci, u ní nebudeme odsouzeni, protože nebudeme přivedeni před soudce, ale k soudci.

K duchům spravedlivých dokonalých – na to se také těším. Na patriarchu Jákoba se též těším. Dlouho jsem myslel, že jeho příběh je smutný. Byl chytrý sedlák, musel sklízet, co rozsel. Ep. Galatským má pravdu: „*Nemylte se. Bůh nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žíti.*“ Jákob oklamal otce kůží z kozla, od synů byl oklamán též kozlem. A přece na konci Bůh s ním dospěl ke Svému cíli a on dal požehnání a klaněl se nad špicí své hole.

Rád uvidím Mojžíše, který vytrval 40 let na poušti s reptavým lidem, který byl někdy až blízek zoufání, přesto zůstal věrný.

I Davida bych rád viděl. Dopustil se zlých hříchů, ale on to uznal. A dal vinu jen sám sobě.

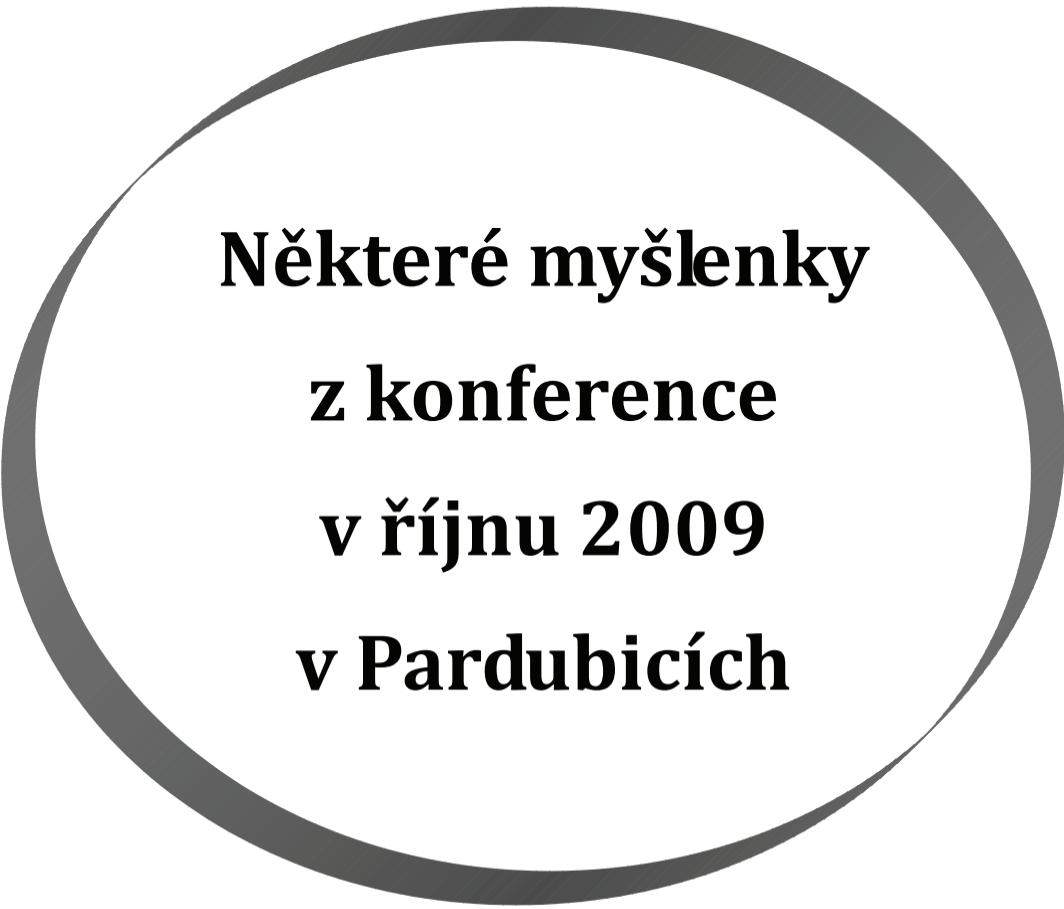
Duchové dokonáných spravedlivých. I Axu bych rád viděl, která si energicky vyžádala studnice. Víím, že vy manželky své muže též ponoukáte. Ale k čemu? Aby víc vydělávali, měli na vás víc času nebo se víc věnovali věcem Pána? Znovu se setkáme se svými přáteli, ale jen Ježíš sám bude střed a základ naší radosti. Nejprve máme Jeho osobu, pak Jeho dílo v jeho universálním působení, to je krev pokropení, která mluví lépe než Abelova. Krev Abelova volala po pomstě. Krev Pána Ježíše mluví o milosti. Uvidíme, jak velká je milost Boží, zjevená v díle Krista.

Na Sinaji byl dán zákon, 26. verš – tehdy byla otřesena země. Ještě jednou způsobí, že země bude otřesena. Na začátku 1000letého království budou zde mocné otřesy. Ukazují na proměnu věcí, ukazují, co se stane po 1000letém království. Budou to mocné otřesy. Proč pisatel mluví o těchto otřesech? Proto, aby nám řekl, že až Pán Ježíš přijde a uvede nás do nebeského Jeruzaléma, tyto otřesy nás již nepostihnou. Obdržíme neotřesitelné království. Protože dostaneme neotřesitelné království, můžeme si

dělat, co chceme? V kapse jako by máme jízdenku do nebe. To by bylo nebezpečné. Vše, co jsme milostí obdrželi, naplňuje naše srdce vděčností. Víme, že Boží oči jsou na nás upřeny každou chvíli. On je oheň spalující. Ale ten oheň nás nestráví. Ale spálí vše, co nebylo působeno Bohem.

Mojžíš pásł tchánovo stádo. Keř hoří, ale neshoří. On tam jde: Chci vidět toto veliké vidění. Přichází blíž a Bůh mu říká „*Zuj svou obuv ze svých nohou. Vstupuješ na svatou půdu.*“ Věřící sice přijdou do ohně zkoušek a pročišťování. Ale jejich osoba nebude spálena. Jen to, co působil Pán, zůstane. V ohni zkoušky se zjeví, zda naše jednání je jen trochu dobré výchovy nebo zda to působí Duch Svatý.

Chtějme Bohu libě sloužit s bázní a uctivostí, neboť náš Bůh je oheň spalující. A to je velmi vážné.

**Některé myšlenky
z konference
v říjnu 2009
v Pardubicích**

Marek 7, 15–37

Do verše 23 máme před sebou srdce člověka ... nečisté, násilné srdce. Ve v. 24–37 – vidíme Boží srdce ... nejprve se obrací k lidem z pohanů, ve v. 31–37 k lidu izraelskému v budoucnosti. V obou směrech je Boží srdce plné milosti.

Další rozdělení: v 6. kapitole je Pán Ježíš odmítnut jako od Boha poslaný, v 7. kapitole je označen jako přestupník zákona, později jako falešný prorok – to je o Něm řečeno!

V 7. kapitole 1. V. 11–13... farizeové jsou odsuzováni Pánem, 2. verše 14–16... zástupy lidí – zástup je vybízen, aby poslouchal, 3. učedníci jsou vyučováni od Pána. Nedržte se tradic farizeů, ale poslouvejte Mne. Učiníme-li to, dostaneme skutečné porozumění ohledně Božích myšlenek. Lukáš 15, 1–2 ... farizeové a zákoníci mluvili a reptali. Tak to zůstalo až do dnešních dnů. Falešní učitelé používají Boží slovo, ale stále jen reptají. V Lukáši 18 farizeus vchází do chrámu, mluví o sobě, svých skutcích. Hříšník publikán málo slovy vyjadřuje svou pokoru. Žena hříšnice – zdržovala se u nohou Pána Ježíše. Nic neříká, ale slyší z úst Pána Ježíše slova vzácná pro každého, kdo uvěří: Buď zproštěna od trápení svého. Jdi v pokoji.

Na začátku oddílu Pán mluví k zástupu. Pánu leželo na srdci, aby jim ukázal, jak vážná jsou znečištění na srdci. V 18. verši to vysvětluje blíže – učedníkům.

Co do člověka vchází zvnějšku, to jej nemůže poskvřnit. Všechny pokrmy prohlásil Pán za čisté. Jaká je moudrost našeho Pána! Celulóza v listech zeleniny musí být opět vyloučena, protože tělo ji v látkové výměně neumí strávit. Požijeme-li zemí znečištěný pokrm, vše, co tělo nemůže využít, je vyloučeno ven.

Když byly objeveny bakterie cholery, stalo se, že jeden badatel nevěřil tomu, že bakterie působí nemoc, a namazal si ty bakterie na chleba s máslem. Snědl to a nic se mu nestalo, neboť tělo je geniálně stvořeno! Nemoc vznikne totiž jen tehdy, jsou-li už poškozena střeva.

Ve verších 14–16 se dozvídáme, kde můžeme najít pravé poznání – jen u Něho – Jan 7,17. Bude-li sprosné tvé oko, pak i celé tělo, je-li Pán Ježíš ústřední myšlenkou našeho celého života.

V 15. v. Pán Ježíš odsuzuje celého přirozeného člověka. Dotýká se to kořene lidské pychy. Výchozím bodem je celé lidské srdce.

Pokrmy nezatěžují naše duše. Mé krávy před jídlem neděkovaly, ale od člověka to Bůh očekává.

V. 14–16 ... ďáblu jde o to, abychom ztratili ze zřetele osobu Pána Ježíše. Je to jen k nasycení těla, naší staré přirozenosti, která chce být náboženská. Ale být náboženský, to není pravé křesťanství. Křesťanství je živé spojení s Pánem Ježíšem.

V 1. Tim. 6,17 čteme o Bohu, který dává ve všem dostatek. Ale nemáme žít v prostopášnosti. Zbraňují-li lidé jíst pokrmy, je to učení lidské. Chce-li někdo žít jako vegetarián, napomínám k opatrnosti. Nemluvím o tom, když je někdo nemocen a nemůže něco jíst. Ve Skutcích 15,29 vidíme, že přece jsou některé věci, kterých se máme zdržovat: od krve, udáveného, modlám obětovaného a od smilstva. V Marku 7 je zásada, kterou to nemění.

Co děláme se slyšeným? Přemýšlíme o tom? Jsme-li nevěřící, ďábel vede naše myšlenky. Máme-li uši a máme před sebou tuto kapitulu, vidíme farižeje, jak se chtěli sami ospravedlnit. Pán Ježíš mluví jednoduše. Bere potravu jako předobraz. Co vchází do těla, dává potravu a zčásti vychází ven. Ani na konferenci nedokážeme vše vstřebat. Ale co ano, to nás přivádí blíž k Pánu.

Vše, co vychází z člověka, jej poskvřňuje. Jak často jsme pyšní sami na sebe, jako bychom něco sami dokázali. „*Tak jste i vy nerozumní? Což nechápete?*“ (18. verš). Ve v. 21–23 máme jiné naučení. Z člověka nevyjde nic dobrého. Tělo nic neprospívá. Ale lidé, kteří našli milost a vyznali své hříchy, do nich Bůh něco vložil. Dal jim nový život. Příčina zavržení Pána Ježíše bylo zlé srdce člověka.

Smilstvo, krádeže, vraždy, ... Pán Ježíš nemluví o těchto věcech ve skutcích, ale zvláště v myšlenkách. Začíná to zlými myšlenkami, pak skutky. Duch Boží nás vede dál, chce nás od toho oprošťovat a držet to ve smrti. Zlé věci v srdci jsou ještě rozdmýčávány tím, co přichází zvenku. Když to neodsoudíme v srdci, může to přispět ke vzniku zla. Ty věci začínají v srdci a odtud vycházejí. 1. Mojž. 6,5: „*Všeliké myšlení srdce člověka je zlé po všechem čas.*“ Moudrý Šalomoun to vyjádřil v Příslovích: „*Ostříhej srdce svého nade všecko, neboť z něho pocházejí východové života.*“ Máme 3 nepřátele – 2

zvenčí: satana a svět – a jednoho zevnitř: tělo. Pán Ježíš neměl třetího nepřítele.

Činy musejí být nejprve v myšlenkách. Sotva zabráníme, aby v nás ty myšlenky nevyvstaly. Ale máme je hned odsoudit. Když jim dáme potravu, sytíme výhonky, proto dochází ke znečištění.

